

Auvergnéský krátkosrstý ohař (Braque d'Auvergne)

Bývá též nazýván „Modrý auvergnéský“ pro svoje charakteristické zbarvení, kde se na bílém podkladě mezi černým stříkáním vyskytují černé plotny, mající namodralý lesk. Též zbarvení, ve standartu nazývané „uhlované“, je zbarvením tmavého bělouše namodralého odstínu. Původ tohoto krátkosrstého ohaře výrazného typu není zcela jasný. Existují o něm tři these, jak je uvádí Dr. Clerard. První říká, že první jedinci tohoto plemene byli dovezeni okolo roku 1798 vracejícími se maltézskými rytíři přímo z ostrova Malty. Tuto možnost podporuje skutečnost, že jedna z významných smeček „modrých“ psů byla chována na dvoře biskupa z Auvergne, pána de Foudras, který byl strýcem slavného maltézského rytíře, nazývaného „Markýz“. Druhou možností je vznik z křížení starých brakoidních plemen s galskými pointry. Za nejpravděpodobnější je však považována možnost třetí, že se totiž jedná o původní, regionální plemeno, vytvořené selekcí, která byla prováděna jak na vyhovující pracovní styl a vlohly, tak za účelem upevnění zvláštního, stříkaného zbarvení, které bylo dobře viditelné v nepřehledném loveckém terénu. Pro tuto třetí verzi se zdá svědčit i skutečnost, že bílý, černě tečkovaný pes byl chován již na dvoře Ludvíka XIV. A právě tohoto psa zachytil na svém plátně malíř Desportes. Obraz můžeme dnes vidět v muzeu města Gien. Auvergnéský ohař si zachoval svůj typ nezměněný po celé generace, neboť jeho tělesná stavba a pracovní styl zcela vyhovují lovu v obtížných podmínkách horských terénů, výborně pracuje na rudých orebicích na skalnatých svazích Sancyau a na jihu Francie. Jeho mohutná tělesná stavba i silná kostra a velmi vyvinuté svalstvo mu dodávají odolnost a vytrvalost k práci v těchto suchých a náročných terénech po celý den bez oddechu. I když je jeho srst krátká, přesto mu nevádí ani trnité porosty na skaliskách a velmi ochotně v nich vyhledává králíky, kteří se v nich rádi ukrývají. Je přirozeně, stejně jako ostatní ohaři, specialistou na lov pernaté zvěře, ale je velmi vhodný i pro lov králíků, zajíců či srnčí zvěře v auvergnéských kopcích. Všeobecně je uznávána jeho vysoká lovecká účinnost. I když pracuje střídavě cvalem či klusem a jeho hledání není příliš rychlé, jeho vynikající nos mu umožňuje nalézt veškerou zvěř, ukrývající se v terénu, v němž doprovází svého pána. Jeho vystavování je velmi pevné, s typickou, téměř vodorovnou linií hlavy, hřbetu a prutu. Má rád i práci ve vodě, kde opět vyniká jeho veliká vytrvalost. Auvergnéský ohař je velmi klidný, vyrovnaný, mírný a přátelský, hravý a společenský. Proto je vyhledáván lovcí, kterým právě takový lovecký společník vyhovuje. Má také vrozenou schopnost přinášet a stopovat, což je dalším jeho kladem.

V dnešní době se tento ohař rozšiřuje nejen v rodné Francii, ale získává si stále větší oblibu i ve Španělsku. Je chován rovněž v Belgii, Itálii, Německu a začíná se objevovat i v naší republice, a to nejen na výstavách, ale i na loveckých zkouškách.

